

אָמָא פִּילָה / ט. ברטוב

הפִּילִים הֵם הַיְצוּרִים הַחַיִּים הַגְּדוֹלִים בְּיוֹתֵר עַל פְּנֵי הַיְבֻשָּׁה. הַפִּיל הוּא בַּעַל חַיִּים צְמֹחוּנֵי הָאֶכָל מִגֶּן רָחֵב שֶׁל צְמַחִים.

הַפִּילִים נָעִים בַּעֲדָרִים, שְׂאוֹתָם מְנַהִיגוֹת הַפִּילוֹת. הַפִּילָה הַמְּבַגֶּרֶת בְּיוֹתֵר מוֹבִילָה אֶת כָּל הָעֵדֶר וְנַעֲזֶרֶת בְּזִיכְרוֹנָה הַמְּעַלָּה עַל מְנַת לְאַתֵּר מְקוּרוֹת מִים לְמַחְיָה, כָּל זֹאת, מְשׁוּם שֶׁהִיא זֹכֶרֶת שֶׁכְּשֶׁהִיְתָה בְּגִיל צָעִיר הוֹבִילָה אוֹתָהּ מְנַהִיגַת הָעֵדֶר שְׂלָה.

הַפִּילוֹן נִשְׁאָר בְּחַסוֹת אָמוּ שָׁנִים אַרְבָּוֹת, מִמֶּשׁ כָּמוֹ אֶצֶל בְּנֵי הָאָדָם. הַפִּילוֹנִים נִשְׁאָרִים עִם אָמָא עַד גִּיל שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה, וְהַפִּילוֹנִיוֹת נִשְׁאָרוֹת לְצִדָּה כָּל הַחַיִּים.

בְּשְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנוֹת הַהִתְבַּגְּרוֹת מְלַמְּדֵת אָמָא פִּילָה אֶת בְּנָהּ אוֹ אֶת בִּתָּהּ הַכֹּל: אֵיךְ שׁוֹתִים, אֵיךְ חוֹצִים נְהַר, בְּאֵיזָה בָּץ נָעִים לְהַמְרֵחַ, מִמֵּי צָרִיךְ לְהִזָּהֵר, וּמָה טָעִים לְמַאֲכָל.

הַפִּילוֹנִים הַקְּטָנִים חֲשׂוּפִים לְסַכַּנַת טְרִיפָה, יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הַפִּיל הַבּוֹגֵר. הַפִּילוֹת שׁוֹמְרוֹת עַל צָעִירֵי הַמְּשֻׁפָּחָה מְכֹל מְשֻׁמֵר, פּוֹקְחוֹת עֲלֵיהֶם עֵין מִמֶּשׁ כָּמוֹ אִמָּהוֹת אֲנוּשִׁיוֹת* דְּאֲגָנוֹת. אִם לְבִיאָה רַעֲבָה אוֹ לְהַקֵּת צְבוּעִים מִתְקַרְבֶּת וּמֵאֵימַת עַל פִּילוֹן, מִיָּד נִשְׁמָעוֹת בַּיַּעַר שְׂאָגוֹת וּקְרִיאוֹת אֲזַעֲקָה, וְכָל הַפִּילוֹת יוֹצְאוֹת לְמִתְקַפָּה עַל הַטּוֹרֵף.

* אָנוּשׁ – בְּנֵי אָדָם.